

© Heilige Huisjes

Nadat Hild. en Marcel drie eigen kinderen op de wereld hadden gezet, groeide hun verlangen om kinderen op te voeden die weinig kansen krijgen. Intussen hebben ze 14 kinderen geadopteerd, waarvan de meesten met een fysieke en/of verstandelijke handicap. Een 'buitengewoon' gezin...

Beste mensen,

Marcel

Als wij nu willen delen over onze zorg voor verlaten en gehandicapte kinderen, dan is deze zorg gans verbonden met onze gelovige voorgeschiedenis als koppel. Ikzelf – Marcel de Bakker - ben opgegroeid als oudste van vijf kinderen (ik heb 2 broers en 2 zussen) in een christelijk, maar toch redelijk gesloten gezin waarin maatschappelijke inzet niet zo vanzelfsprekend was. Vanaf mijn 12j werd ik misdienaar in Deurne tot aan ons huwelijk. Godsdienst en geloof bleven me al die jaren boeien al was het dan eerder theoretisch.

Hild

Ik – Hildegonde Helsen - ben de oudste zus van 4 broers. In **ONS** gezin was engagement en wereldbetrokkenheid belangrijk; zeker met een nonkel pater die Jan Lens heette – salesiaan in India. In de lagere school zat ik met al mijn gedachten en spaarcenten in de missie. Ik was tevens actief in catechese, Maria legioen, chiro en jongerenvieringen. " Ik wil Uw brandend teken dragen Heer, en Uw getuige zijn" is sindsdien mijn lijfspreuk.

Marcel

Wij ontmoetten elkaar op het moment dat Hild. als verpleegkundige Tropische geneeskunde beëindigd had en ze zich voorbereidde om naar de tropen te vertrekken. In 1974, op huwelijksreis te Lourdes, vertrouwden wij ons gans verder leven toe aan O.-L.-Vrouw. In datzelfde jaar volgden wij een **Marriage Encounter** weekend voor gehuwden.

Hild

Dit WE wordt gegeven door enkele koppels samen met een priester. Het was de start voor ons van : HOE wij elke dag opnieuw concreet voor elkaar kunnen kiezen; HOE wij kunnen groeien vanuit het volle vertrouwen in elkaar - naar een levensstijl van liefdevolle dialoog, van opteren voor bemoediging en bevestiging van elkaar;

Marcel

HOE wij van elkaar kunnen houden met de liefde van God zelf. Wij voelden ons grenzeloos bemind... en die liefde konden wij niet meer voor onszelf houden.

Gert, Bart en Dries werden geboren en we waren zeer gelukkig. Wij engageerden ons in parochie en basisgroepen. Wij leerden hoe de ervaring van Kerk begint in ons koppel, een christenkoppel te zijn met de kenmerken van de Kerk: één, heilig, katholiek en apostolisch.

Hild

Een alsmaar sterker geworden appél om solidair te zijn met mijn broers en zussen in de derde wereld - dat zelfs tot innerlijke verscheurdheid leidde- deed me het verlangen uitten om tot adoptie over te gaan van derdewereldkinderen. Zo kwamen **Leena** uit India en **Emmanuël** uit Haïti bij ons aan. Het is een verhaal waarin wij ons hoe langer hoe meer aan Zijn Liefde en Voorzienigheid toevertrouwden.

In die tijd volgde Marcel godsdienstwetenschappen en begon daarna zijn pastorale opleiding tot permanent diaken. Ik volgde de opleiding later.

Marcel

Voor mezelf was de wereld meer en meer opengegaan.

ik begon ménsen te onderscheiden van bomen! Na een aantal jaren van pastorale vorming en verdieping begon een bepaald appél ons beide nog breder en dieper aan te dienen. **Waarom geen gehandicapt kindje adopteren ?**

Hild

Wij leerden toen Emmanuël-SOS-adoption kennen - een adoptiedienst voor gehandicapte kinderen - in Wallonië. Het is niet in de eerste plaats een instelling voor adoptie, maar een werk van geloof, hoop en liefde. Zij spraken hier dus niet van een gewone adoptie maar van een Emmanuelgezin **dat zich aan een kind geeft, net zoals het is**. Dit kind is dan niet het mooie, verstandige kind

waarvan men droomt, maar **die** jongen of **dat** meisje die daar aan het wachten is, soms met het risico er het leven bij in te schieten.

Marcel

Enorm dankbaar en vreugdevol voelden wij ons toen **Dominique**, een Frans mongooltje ons gezin kwam vervoegen. Onze omgeving reageerde aanvankelijk niet zo erg enthousiast. Men kon er niet aan uit dat wij bewust kozen voor een kind met beperking; een onnatuurlijke keuze vond men dat. Maar de vreugde die wij mochten ervaren, de puurheid en eenvoud, de echtheid van het leven deed ons verder openstaan voor zwakken en kwetsbaren. Maar in die mate je leert **beminnen**, in die mate neemt ook **de pijn** toe. Er is de pijn die je vooreerst vanuit je keuze tegemoetkomt, vanuit je antwoord op een nood.

Er is de pijn van de loutering, van het zich vrij leren maken, de pijn van het groeien van behoefte naar verlangen; van je Ik-accent naar een Gij; steeds weer opnieuw. ...moment na moment zelfs. Er is ook **het onschuldig lijden**.

Het **Gelaat** van het onschuldig lijden drong sterk tot ons door bij het lezen van een krantentitel die luidde: "De hele wereld spuwt op het kind". In dit artikel beschreef de reporter hoe menig kind in de wereld op een onmenselijke manier bejegend wordt op allerlei manieren, in allerlei situaties. Nochtans pleit het kind in alle opzichten onschuldig! Maar Hoe moet dat dan? met dat Barbaars teveel aan onschuldig lijden in deze wereld?....

Dit deed ons nadenken over de mens en de maatschappij. Immers een maatschappij en mensvisie zegt veel over de manier waarop wij met zwakkeren omgaan.

Hild

Na ons Dominique kwam met veel vreugde **Séverientje** bij ons aan. Zij had buiten het syndroom van Down nog meervoudige hartafwijkingen. Het was een klein fragiel meisje dat veel zorgen nodig had. Toen de tijd daar was voor Séverientje 's noodzakelijke hartoperatie legden wij onze zorg en kommer vertrouwd in de handen van de Vader. Na een lange bange week, met velen verbonden in gebed en dankbaarheid is zij van ons heengegaan. Als de graankorrel niet in de aarde valt en sterft zal hij geen vruchten voortbrengen. Wij hadden die week daarvoor onze JA uitgesproken aan de familie Boldo op de reeds herhaaldelijk gestelde vraag om verantwoordelijk koppel te worden voor Vlaanderen.

Het heengaan van ons Séverientje verdiepte op een unieke wijze deze JA en onze bezorgdheid en openstaan voor alle kinderen die omwille van hun handicap door hun natuurlijke ouders verwijderd en verlaten zijn geworden. Als je éénmaal gekozen hebt om antwoord te zijn, kun je niet meer terug.

Marcel

In 1990 zetten wij de stap om in Vlaanderen " Emmanuel-S.O.S.-Adoptie" op te richten wegens het nieuwe decreet binnen het eigen gewest. Zo plaatsten wij bijna 10 jaar, met de hulp van een team professionele vrijwilligers, vele kinderen van binnen- en buitenland in een Emmanuelgezin. Menig kind werd in afwachting van de adoptieprocedure bij ons in huis, in ons gezin opgenomen en medisch begeleid. Wij luisterden naar ouderparen of alleenstaande moeders, die om de één of andere niet te veroordelen reden, hun kindje uit handen wilden geven. Een kind kun je immers niet zomaar wegvegen uit je leven. Wij selecteerden adoptiegezinnen, gewone gezinnen zoals zovele anderen, maar meestal gelovige gezinnen. Toen de sector tot schaalvergroting overging, hielden wij ermee op. Moesten wij er wel mee ophouden!

Hild

Voor al de kinderen die **zo** op onze levensweg kwamen, waar niemand voor beschikbaar was, hebben wij gebeden en ons de vraag gesteld of dit wel voor ons bestemd was... en of we het wel aankonden. Wij hebben het risico genomen op weg te gaan - in volle overgave- vertrouwend op Zijn Liefde.

Marcel

Elise uit Frankrijk, **Krzysztof en Wioletta** uit Polen, **Bram** uit Vlaanderen, **Hanna** uit Ivoorkust en **Ward** uit Frankrijk zijn zo bij ons aangekomen: kinderen getekend door mentale en /of fysische beperking en verwaarlozing. In eenvoud zijn we met hen op weg gegaan in verbondenheid met de Heer. Dag in dag uit, breken en delen, vallen en opstaan en meer mens worden aan elkaar. Dat doet ons vertrouwen in Hem groeien en versterken. Toen er ook geen gezin werd gevonden voor een pasgeboren jongetje dat niet levensvatbaar beschouwd werd, hebben wij **Rafke** bij ons opgenomen. Er was geen sprankel hoop, maar we wilden hem de laatste comfortzorg bezorgen.

Hild zal nu een stukje levensechte ervaring lezen waarbij ons beider hart intens aanwezig is:

Hild

Verscheurende rauwe ruwe kreten deden mijn stappen en mijn hart nog versnellen toen ik de eerste keer bij je kwam. Je was een mooie grote baby maar je gezichtje was verkramppt van pijn van de druk in je schedel en je lichaam stond plankhard, stijf van de meningitis. Zo mocht ik je voor het eerst verluieren en een papje geven. Het was niet zo gemakkelijk. Ik probeerde je te sussen; je reageerde en luisterde toen ik je zacht toesprak. Ons eerste contact was gelegd.

"Blijft gij erbij als wij hem prikken?", vroeg de arts. "Ja!" Ik wil weten, voelen wat hij moet meemaken; wat de dokters, de verpleegkundigen met hem doen. Waarvoor dit - wat nu? en dan?...

Ik wil hem een beetje zachtheid geven tegenover al dit ruwe, fluister hem lieve woordjes toe, aai hem en wil zijn pijn wat verzachten.

Er passeerden vele dokters - met weinig uitleg - tot hij dringend, ten einde raad, naar een universitair ziekenhuis werd gevoerd. Daar bevestigde men de hopeloosheid en probeerde nogmaals een laatste drainagesysteem dat toch enkele dagen stand hield. Meer kon men ook niet.

Je ging achteruit. Je mama kwam nog even met je kennis maken en bijna afscheid nemen ter zelfde tijd. Ik hoopte dat zij met je verbonden bleef gedurende de week vakantie die daarop volgde en dat je vredig en zonder al te veel pijn zou sterven. Enkele dagen nadien nam ik afscheid - op mijn manier.

Terug uit herfstvakantie leek de meest kritieke toestand wat voorbij. Op het einde van de week kon jij het ziekenhuis verlaten. Wij namen je op bij ons thuis voor de laatste comfortzorg. Ja, we wilden er allemaal voor je zijn, die laatste weken...

Je wenen werd anders. Zachter. Je begon te glimlachen en te genieten van een zachte knuffel en het wrijven op je bolletje. Vele momenten waren moeizaam; jij geraakte de winter door met regelmatig aerosol.

Van pap naar fruitpap, en aardappeltjes... Wij zien jou groeien. Wij genieten ervan en jij blijkbaar ook. Jij begon onze stemmen te herkennen hoewel je ons niet eens zag! Een zacht zonnetje, een fijn briesje doet je stralen en leert ons weerom genieten van heel kleine dingen. Jij hebt blijkbaar voor het leven gekozen!... hoewel je zonder hersenen niet levensvatbaar zou zijn; medische beeldvorming ontnemt elke sprankel hoop.

Wij vieren je eerste verjaardag; ja zelfs je tweede verjaardag na een zeer kritieke periode. Het eten is nu moeizaam en drinken met de koffielepel. Jouw dagen zijn gevuld en lang; de nachten kort. De laatste weken is ieder uur anders: - onvoorspelbaar – soms goed, erger of kritiek. De epileptische aanvallen komen heviger en frequenter; de druk in je hoofdje is niet te stuiten.

Dan die maandag in oktober, Rafke, na goed pap eten, plots die hevige aanval waarna je in de coma glijdt. Maar je blijft thuis, gedragen in onze armen, zachtjes omringd door de lievelingsmuziek die papa graag voor je speelt. Je slaapt rustig in tegen middernacht aan ... voor altijd.

Toen de kleine prins was ingeslapen, nam ik hem in mijn armen en vervolgde mijn weg. Ik was ontroerd. Ik had het gevoel dat ik een heel broze schat bij mij droeg. Meer nog, dat er niets kwetsbaarder op aarde bestond dan dit kind in mijn armen. In het maanlicht keek ik naar zijn bleke voorhoofd, zijn haren, beroerd

door de wind, zijn gesloten ogen. Ik zei tot mezelf: "Wat ik hier zie is maar schors, het belangrijkste is voor de ogen onzichtbaar..." (A. de Saint-Exupéry)

Marcel

Meer en meer ervaren wij dat ons leven een weggeven is van onszelf, van onze tijd, onze energie, gedachten, een loslaten en uit handen geven om nadien - volledig onverdiend- zoveel terug te krijgen. Midden in de verhuis van Berlaar naar Zoersel vervoegden Jan en Adam ons gezin. **Jan**, getraumatiseerd na het afkicken van multipole drugs bij de geboorte en **Adam**, blind, verlamd,... na toxoplasmose in de zwangerschap.

Hilde

In zijn totale hulpeloosheid nodigt Adam ons steeds weer uit om te ontvangen wat hij alleen kan geven, namelijk : de boodschap dat "er zijn" belangrijker is dan "iets te doen". Hij nodigt ons sterk uit om de diepste waarheid over ons leven te zien: "**dat wij Gods geliefde kinderen zijn**".

Een drietal jaren geleden kwam er een oproep voor een kindje waar men geen raad mee wist. " Heer, wat wilt ge dat we doen? "Nog nooit hebt Gij ons verlaten".

"**Ik zal er zijn**" is uw Naam; en dat hebben we ontelbare keren mogen ervaren. Uw ja zij onze ja." Zo kwam **Lientje** - zwaar meervoudige gehandicapt geboren, als een frisse rozenknop. Zij veroverde ieders hart. Met een glimlach en een blik die dwars door je heen keek, **straalde** zij gewoon. Er ging iets van haar uit dat je **intens leven heet**, een stukje hemel op aarde. Na maanden intense zorg, maanden ziekenhuis, organisatie en heen en weergeloopt kwam zij eindelijk weer thuis en genoten wij terug van haar aanwezig zijn.

Enkele dagen later, iedereen naar werk en school, toch nog onverwacht, koesterde ik intens haar laatste zuchtje. Ik heb haar daarna mooi getooid in 't bedje gelegd tot aan de begrafenis. Zo hadden wij ruim de tijd om afscheid te nemen net zoals bij Rafke.

Marcel

Zeker er is geen wonder zonder wonde! Om steeds maar te leren loslaten, de andere voorrang te geven, het leven van de andere, van mekaar, van de kinderen eerst te laten voorgaan doet soms erg veel pijn. Het is onszelf leren te relativiseren en op de tweede plaats te zetten in zeer vele omstandigheden. Het is **beseffen dat we niet bang hoeven te zijn om een stukje leven te verliezen....**

Het wonder komt na de wonde, Pasen komt na Goede Vrijdag: steeds weer mogen wij van geluk spreken, mogen wij genieten van het geschenk om met zo'n kinderen door het leven te gaan. Hij is daar zo dicht bij, Hij is inwezig vooral hier waar men erg kwetsbaar is. Juist omdat zij zoveel liefde nodig hebben is Hij zo dichtbij en is Hij zo intens verbonden met hen. Het betreft hier eigenlijk een zeer diep mysterie, ongrijpbaar voor het verstand, waarbaar voor de ziel!

Hild

De laatste jaren verbleven verschillende pleegkinderen bij ons. Kinderen die door verwaarlozing en misbruik getekend zijn; kinderen die intense zorg en begeleiding nodig hadden tot zij een min of meer definitieve plaatsing kregen in een instelling. Het is een lijdensweg om tot juiste beslissingen te komen, ook langsheen de professionele wegen! Het is een hele opgave om recht te doen om wat een kind écht nodig heeft.

Marcel

Momenteel blijven wij zoeken naar mogelijkheden om families en kinderen te bemoedigen en te ondersteunen in hun zorg. In dienstbaarheid willen wij ons toevertrouwen als echtpaar met ons gezin en voelen wij ons geroepen om aan kleinen en verdrukten, aan ongewensten het goede nieuws te brengen, dat Hij - van ieder mens houdt en ieder van ons mensen ongelooflijk de moeite waard vindt. Breken en delen, kinderen met Zijn tederheid omringen, dag in dag uit zo verbonden leven met de Heer langs, doorheen en met gehandicapte kinderen, scheidt Bijbelse vreugde.

Hild & Marcel